

SZTANDAR MŁODYCH

ORGAN ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZMP

Warszawa,
wtorek
28 lipca
1953 r.
Nr 177 (1006) B
Cena 20 gr

Rozejm w Korei podpisany

Jak podaje agencja Reuters, dziś o godzinie 2-jej naszego czasu podpisane zostało w Panmundżonie porozumienie rozejmowe, kładące kres działaniom wojennym w Korei, które trwały 3 lata i 33 dni.

Wielka manifestacja jedności młodzieży świata walczącej o pokój

Sprawozdanie z 1 i 2 dnia obrad III Światowego Kongresu Młodzieży w Bukareszcie

Uroczyste otwarcie parlamentu młodzieży

25 bm. w Bukareszcie, stolicy Rumuńskiej Republiki Ludowej rozpoczęły się obrady III Światowego Kongresu Młodzieży — wielkiego parlamentu młodego pokolenia walczącego o pokój, o przyjaźń, o prawo do radości, o szczęście i lepszej przyszłość.

W ogromnej „Sali Kwicestiej” zebrało się przeszło 1.200 delegatów młodzieży z około 100 krajów, którzy zdążyli przybyć na pierwszy dzień obrad.

Na otwarcie obrad przybyli: przewodniczący Prezydium Wielkiego Zgromadzenia Narodowego Rumuńskiej Republiki Ludowej dr Petru Groza, przewodniczący Akademii Nauk Rumuńskiej Republiki Ludowej prof. Traian Savulescu, członek Akademii Nauk RRL prof. Parhon, minister Szkolnictwa Wzwyższego RRL prof. I. Margulescu, przewodniczący Centralnej Rady Związków Zawodowych Moraru, wśród gości znajduje się znany profesor japoński, laureat Międzynarodowej Nagrody Stali, młodzieży „Za utrwalenie pokoju między narodami” Ikuo Ojama, wiceprzewodnicząca Światowej Demokratycznej Federacji Kobiet, laureatka Nagrody Stanuńskiej Eliza Branco, przewodnicząca związku kobiet paraguajskich Dailia Soler, przedstawiciel Światowej Federacji Związków Zawodowych Emil Otto, kompozytor austriacki Marcel Rubin.

Obrady otwiera sekretarz generalny SFMD Jacques Denis. W Prezydium zasiadają przedstawiciele przeszło 40 krajów, wśród nich przedstawiciele młodzieży radzieckiej Szelepin i Ko-

czemasow, młodzieży chińskiej U Dion-ban i Lu Tun-czen, młodzieży polskiej Piławka i Feliksiak, rumuńskiej Muszat, Sornea i Fazekas, młodzieży USA Sidney Rubinstein, młodzieży niemieckiej Inge Lange, młodzieży Australii Tom McDonald, młodzieży greckiej Stravos Kassimatis. Przewodnictwem obrad objęto Włoch Renato Tessel.

W imieniu narodu rumuńskiego wita zgromadzonych na Kongresie delegatów młodzieży świata przez Akademii Nauk Rumuńskiej Republiki Ludowej Traian Savulescu. Podkreśla on, iż cały naród rumuński wyraża radość, że gości w swej stolicy młodzieży, która spotyka się tu, by wnieść poważny wkład w dzieło umocnienia pokoju i przyjaźni między narodami.

Sekretarz generalny Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej Jacques Denis wygłasza w imieniu Rady SFMD referat „O działalności Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej w okresie od II Światowego Kongresu Młodzie-

Widok na Bulwar Magheru w Bukareszcie.

zy oraz o zadaniach młodzieży w walce o pokój i swe prawa” (STRESZCZENIE REFERATU ZAMIESZCZAMY NA STR. 4)

W 2 dniu obrad wzięli udział w dyskusji przedstawiciele młodzieży 31 krajów

Dnia 26 bm. w godzinach rannych delegaci młodzieży świata — uczestnicy III Światowego Kongresu Młodzieży w Bukareszcie — zbrali się na kolejne posiedzenie, które wypełniła dyskusja nad wygłoszonym poprzedniego dnia referatem sekretarza generalnego SFMD Jacquesa Denisa „O działalności Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej w okresie od II

Światowego Kongresu Młodzieży oraz o zadaniach młodzieży w walce o pokój i swe prawa”. Przed południem przewodniczył obradom przedstawiciel młodzieży rumuńskiej V. Muszat, po południu zaś Anglik — D. Stone.

W imieniu młodego kobiecego wita obradujący Kongres przedstawicielka sekretariatu Światowej Demokratycznej Federacji

Kobiet Mollie Mendell. Jej słowność z gorącymi pozdrowieniami od 140 milionów kobiet, zrzeszonych w Światowej Demokratycznej Federacji Kobiet, oraz zapewnienia o wspólnej idealnej i młodzieży całego świata, wywołują długotrwały entuzjazm zebranych.

Okazję do wielkiej manifestacji przyjaźni młodzieży i jej solidarności we wspólnie toczonych walce o najszybsze i najlepsze warunki do życia, do szczęśliwej przyszłości.

W dyskusji zabierali głos przedstawiciele młodzieży 31 krajów. Wszyscy oni mówili o tym, jak ważne jest w walce o prawa młodzieży, o niezawisłości narodowej, o przyjaźni między narodami, o rozwoju kultury narodowej i jedności młodzieży zjednoczonej jej pod sztandarem Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej.

Mówi o tym również młody Indonezyjczyk, Asudje Iswandi, jak również przedstawiciel Kanady, Bill Wilimott oraz przedstawiciele młodzieży Japonii, Danil, Kuby, Nowej Zelandii, Francji, Meksyku i Belgii.

Pożądaną burzę oklasków i owacji wywołuje wystąpienie delegata młodzieży radzieckiej, Aleksandra Szeleпина, który mówi o osiągnięciach młodzieży kraju zwycięskiego socjalizmu, o jej wspaniałych zdobyczach, o radośnym twórczym życiu.

Serdecznie witał uczestnicy Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej Stani-

slawa Piławki, który szczególnie szeroko omówił możliwości zacieśnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej ras, poglądów politycznych, wizerzeń religijnych i położenia socjalnego.

Z wielkim zainteresowaniem wystąpił uczestnik Kongresu przedstawicielka Szwecji Ingemar Swenson. Mówił on o tym, jak młodzież szwedzka walczy o swe prawa, jak skupia się we wspólnej organizacji mimo różnicy poglądów politycznych, by stawiać słuszne żądania w sprawie pracy i nauki. Mówił on również o tym, jak w ostatnim okresie z trudem dostaje się młodzież do szkół wyższych i zawodowych, jak coraz więcej młodzieży kończącej szkoły ze względu na wzrastającą bezrobocie nie może otrzymać pracy.

W podobnym duchu przemawiał przedstawiciel młodzieży duńskiej, Ingemar Wagner, który stwierdził, iż Dania, mająca przed wojną szerokie rozwinięcie szkolnictwa, obecnie, w okresie intensywnych zbrojeń, do których włączył ją pakt atlantycki, straciła się pod tym względem na jedno z ostatnich miejsc w świecie.

Przedstawiciel Austrii, Huber Schwab, opowiedział delegatom o tym, jak wroga propaganda reakcji austriackiej poprzez prasę i radio rozpełtała wściekłą kampanię propagandową przeciwko Kongresowi i Festiwalowi Młodzieży i Studentów w Bukareszcie. Radio wiedeńskie przez miesiąc podawało, iż w Bukareszcie panuje epidemia i z tego powodu młodzież nie może wziąć udziału w Festiwalu. Mimo to — oświadczył młody Austriak — na Festiwal do Bukaresztu wyjeżdża 800 chłopców i dziewcząt austriackich, by wziąć udział w wielkim spotkaniu młodzieży świata.

Następne posiedzenie Kongresu odbędzie się w poniedziałek w godzinach porannych.

Komunikat delegacji koreańsko-chińskiej w sprawie podpisania rozejmu w Korei

Delegacja koreańsko-chińska, biorąca udział w rokowańach rozejmowych w Panmundżonie, ogłosiła komunikat następującej treści przed podpisaniem rozejmu:

Strony biorące udział w rokowańach rozejmowych osiągnęły całkowite porozumienie w sprawie rozejmu w Korei. Obie strony postanowiły, że porozumienie w sprawie rozejmu ma być podpisane w Panmundżonie dnia 27 lipca o godz. 10 rano czasu koreańskiego. Porozumienie podpiszą naj-

pierw generał Nam Ir, szef delegacji koreańsko-chińskiej i gen. William Harrison, szef delegacji strony przeciwniej. Następnie dokument zostanie przekazany do podpisu marszałkowi Kim Ir-senowi, dowódcy wojsk Koreańskiej Armii Ludowej i gen. Peng Teh-huajowi, dowódcy chińskich ochotników ludowych — z jednej strony oraz gen. Markowi Clarkowi, naczelnemu dowódcy wojsk NZ — z drugiej. Obie strony postanowiły, że

po podpisaniu porozumienia przez szefów delegacji obu stron będzie uważany jako czas formalnego podpisania porozumienia rozejmowego. Postanowienia dotyczące zaprzestania ognia, wszystkie inne postanowienia porozumienia rozejmowego i jego załączniki oraz poprawki uzgodnione przez obie strony mają bez wyjątku nabrść mocy w 12 godzin po formalnym podpisaniu porozumienia, tj. 27 lipca o godz. 10 wieczorem według czasu koreańskiego.

Komentarz agencji Nowych Chin

Specjalny korespondent agencji Nowych Chin donosi: Dnia 27 o godz. 10 rano czasu koreańskiego podpisane zostało porozumienie rozejmowe w Panmundżonie po dwóch latach i 17 dniach rokowań rozejmowych. Całkowite przerwanie działań wojennych na lądzie, na morzu i w powietrzu nastąpi w Korei 12 godzin po podpisaniu tego porozumienia, t.j. tego samego dnia o godz. 10 wieczorem. Osiągnięto całkowite porozumienie co do wszystkich postanowień porozumienia rozejmowego, które wejdą w życie jednocześnie z zaprzestaniem działań wojennych. Oficerowie łącznikowi zgodzili się w czasie spotkania w dniu 26 na opublikowanie daty i trybu podpisania porozumienia rozejmowego.

Wszystkie siły zbrojne, zapasy i sprzęt wojenny zostaną wycofane ze strefy zdemilitaryzowanej po upływie 72 godzin od chwili wejścia w życie rozejmu. Wszystkie milujące pokój narody na świecie z nadzieją i czujnością powitają datę podpisania porozumienia rozejmowego. Zapewnienia amerykańskie, że warunki rozejmu będą przestrzegane w całej rozciągłości, powinny być zrealizowane. Jak to podkreślił gen. Nam Ir, rozejm może być jeszcze sabotowany wskutek prowokacyjnej działalności Li Syn Mana i amerykańskiej pobłażliwości. Po podpisaniu porozumienia w dniu 26 pierwszym sprawozdaniem wykonania warunków rozejmowych

przez Amerykanów będzie, czy wszystkie siły wojenne NZ, włączając wojska Li Syn Mana, są przestaną ognia i wycofają się ze strefy zdemilitaryzowanej w terminie przewidzianym przez porozumienie.

Strona koreańsko-chińska zobowiązała się do wykonania wszystkich postanowień porozumienia rozejmowego z chwilą, gdy zostanie ono podpisane i wejdzie w życie. Jednocześnie gen. Nam Ir oświadczył, że wojska ludowe — zgodnie z porozumieniem rozejmowym i zapewnieniami dowódcy wojsk NZ — będą miały prawo do podjęcia akcji przeciwko agresji w celach samobrony, by zapewnić wykonanie porozumienia rozejmowego.

Młodzież polska uroczystie żegna swoich delegatów na Festiwal

Młodzież polska, śledząca z uwagą doniesienia o III Światowym Kongresie Młodzieży, czyni jednocześnie ostatnie przygotowania do rozpoczęcia Festiwalu Młodzieży i Studentów. W poszczególnych województwach młodzież serdecznie żegna swoich delegatów na Festiwal, którzy wyjeżdżają do Warszawy, skąd pełna delegacja, licząca 1250 osób, odjedzie 28 bm. do Bukaresztu.

Serdecznie żegnali swych delegatów na Festiwal młodzież woj. warszawskiego. W szeregach wypełnionej sali Wojewódzkiego Domu Kultury, zebrani wspólnie z delegatami wysłuchali referatu o osiągnięciach młodzieży woj. warszawskiego w czynie festiwalowym.

Wśród delegatów, wyjeżdżających na Festiwal do Bukaresztu,

znajdują się m. in. tokarz-brygadziści — Kazimierz Sztorc, wyrabiający przedmiot 212 proc. normy. Sztorc wykonał już 3 kwietnia 6 norm rocznych, a do końca roku zobowiązał się wypracować jeszcze dwie normy roczne.

Również młodzież Łodzi uroczystie żegnała swoich delegatów. Załoga ZPB im. Armii Ludowej w Rudzie Pabianickiej żegnała wieczorem pieśni i tańca Jadwigę Ciszkową, producentkę i kierowniczkę młodzieżowej załogi tych Zakładów. Z jej inicjatyw powstała 13-osobowa brygada ZMP-owska, która systematycznie wykonuje plany produkcyjne w 106 proc. Obecnie Jadwiga Ciszkowa jest kierowniczką tej brygady.

W olbrzymiej sali dworcowej Wrocławia, przystrojonej hasłami o przyjaźni i braterstwie

młodzieży całego świata, zebrało się około półtora tysiąca młodzieży.

W imieniu młodzieży Dolnego Śląska pożegnała delegatów wiceprzewodnicząca ZW ZMP tow. Dżimira, która przekazała delegatom pozdrowienia od młodzieży z fabryk i kopalń, PGR i wsi.

Uroczystość również żegnała młodzież Kielecczyzny swych delegatów na Festiwal, wiedeńskich delegatów do Warszawy. W imieniu prezydium Zarz. Woj. ZMP w serdecznych słowach pożegnała delegatów wiceprzewodnicząca Zarz. Woj. ZMP tow. Zajac, która wskazała na zaszczytne obowiązki delegatów oraz podkreśliła, że cała młodzież Kielecczyzny tak jak śledzi obrady Kongresu z wielką uwagą, tak z wielką uwagą śledzić będzie przebieg Festiwalu.

135-osobowa ekipa sportowców weźmie udział w IV Światowym Festiwalu Młodzieży i Studentów w Bukareszcie

We wtorek, 28 bm., wyjeżdża do Warszawy do Bukaresztu 135-osobowa ekipa sportowców polskich, która weźmie udział w IV Światowym Festiwalu Młodzieży i Studentów.

Zarząd Główny ZMP i Główny Komitet Kultury Fizycznej ustalił następujący skład ekipy: Kierownik ekipy, wiceprzewodniczący GKKF — Kędziorek, zastępca kierownika ekipy — kierownik Wydz. Kultury Fizycznej i Przystosowania Wzrostowego ZG ZMP — Renke, instruktor sportowo-techniczny — Runowski, instruktorzy: Janiszewski, Kosim i Włoczorek.

Zawodnicy: zapasy — Gondziak, Szajewski, Majewicz, trener Ostrowski; podnoszenie ciężarów: Dzedzić, Białas, Fus, trener Halon; kolarstwo: Kró-

lak, Wilczewski, Lasak, Chwien-dacz, trener Nowoczek; gimnastyka — kobiety: Rakoczy, Święty; meczysty: Sobala, Jokiel; tenis stołowy — Roslan, Rogowicz; skoki do wody — Baklarz, Chrzastowska; pływanie — Tokaczewski, Mroczkowski, Lewicki, Gremlovski, Pnecel; kobiety: Werakso, Milinisz, Kleminska, Gelnar, Gryszczyk, Mroz, Gryka; trenerzy: Wielbński i Naboreczyk; Bemowna; siatkówka: Hajecówna, Tomaszewska, Kurz, Zielniak, Szawajska, Josko, Wojewódzka, Zarzycka, Ziembówna, Szykiel, Abisak, Welsyng, trener Krzyżanowski; wioślarstwo — kobiety: Adach i Monika; meczysty: Kocerka T., Kocerka H., Świątkowski, Nawara, Gawronski, Płocinicki, Waszczuk, Rydzyski, Kamiński, Sokolski, Gielżyński, Kasnowicz, Swar-cer Z., Antkowiak, Dakszewicz, Jagodziński, Thomas, Lorenc, Adamik, Teodorowicz, Michał-ski; trenerzy: Veres, Kobylński; kanarkstwo — Zantara, Fol-warczyn i Gorski; lekkatostwo — kobiety: Lerczak, Ciachówna, Kowalewska, Bocian, Pestkowna, Zarzycka; meczysty: Kiszka, Baranowski, Mach, Buhl, Potrzebowski, Lewandowski, Chromik, Wetnberg, Przewer, Ruf, Sidlo, Radziwonowicz, Krzyszkowiak, Graj, Harmata, trenerzy — Szelest, Kepka, Hoffman; boks: Kasperczak, Rozpierski, Niedzwiecki, Drogosz, Piorkowski, Grzelak, Kud-lacik, Pietyrkowski, Biel, So-czewski, Psychlik, trenerzy — Sztam i Sztydo.

Niedawno zakończyli wybór delegatów gospodarcze Festiwalu — młodzież Rumunii. W atmosferze powszechnego entuzjazmu wybierali swego delegata, produkującego i urozozetego robotnika młodzież zakładowych „Steara Romana” w Bukareszcie (na zdjęciu).

Wejdźmy do sali „Floreasca”...

(Telefonom od naszego specjalnego wysłannika)

„Droga do Bukaresztu wiodła przez piękne równiny i pola, przez pasma gór i rozległe doliny, przez setki wsi, miasteczka i miast.

W rumuńskiej stolicy powitał nas drogi i wierny towarzysz, który jest z nami do tej chwili i będzie z nami przez wszystkie dni Kongresu. Tym towarzyszem jest serdeczna troska, opieka i gorące uczucie gościnności, okazujące przez naród rumuński przez młodzież rumuńską, okazujące setki krajów świata, okazujące każdego dnia i o każdej godzinie.

Towarzysz ten prowadzi nas ulicami Bukaresztu, wita radośnym uśmiechem w każdym tramwaju i autobusie, niemal że pokazuje drogę w północnym kierunku, rozległym mieście, prowadząc nas do sali „Floreasca”.

Spotykają nas i w kongresowej sali „Floreasca”. Była godzina jedenasta przed południem drugiego dnia obrad Kongresu — przewodniczący zapowiada przybycie delegacji młodzieży bukarzeszkiej. Z narezanymi kwiatami weszli młodzi obywatele stolicy Rumuńskiej Republiki Ludowej, serdecznie pozdrawia-

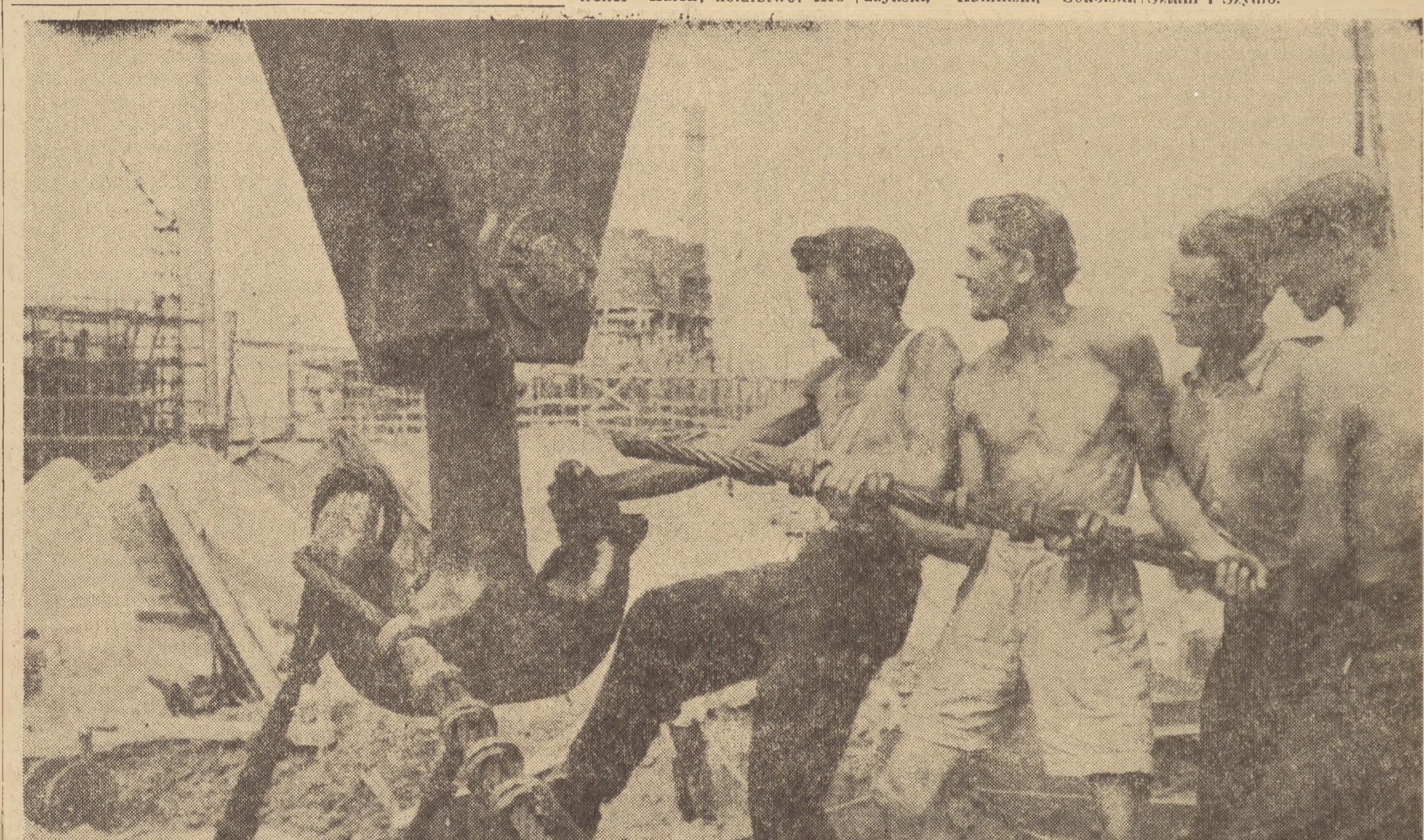
jąc wysłanników młodzieży świata. Długotrwała manifestacja, długie, nie milkące oklaski powitały młodzież rumuńską. W tym spotkaniu piękny znalazły wyraz gorące uczucia, które młodzież rumuńska na każdym kroku okazuje swym gościom.

„W sali „Floreasca” wszystko zapieczętowane ostatnim guzikiem. Wszyscy uczestnicy Kongresu mają zapewnione najlepsze warunki do pracy. Dokonały tego troskliwie rece rumuńskich przyjaciół, którzy bardzo wiele wysiłku włożyli w najlepsze i najstaranniejsze przygotowanie Kongresu.

Gościnność i serdeczność rumuńskiej młodzieży stanowiła temat wotum rozmożu uczestników Kongresu. Z trybuny Kongresu padają niemal w każdym przemówieniu słowa podziękowań dla młodzieży Rumunii.

Rumuni niezadowoleni są jednak z tego co zostało zrobione — starają się wszystko dalej ulepszać i poprawiać.

„Wejdźmy do sali „Floreasca”. Każdy stolik, a jest ich set-

Do ostatniego dnia przed wyjazdem na Festiwal Stanisław Socha (pierwszy od lewej), którego młodzież Nowej Huty wybrała jako delegata do Bukaresztu — kieruje brygadą młodzieżową pracującą na budowie Kombinat, walcząc systematycznie o coraz lepsze wyniki pracy.

Pięćdziesięciolecie Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego (1903—1953)
Na stronach 2 i 3 zamieszczamy tezy Wydziału Propagandy i Agitacji KC KPZR oraz Instytutu Marksa — Engelsa — Lenina — Stalina przy KC KPZR w związku z 50-leciem Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

Pięćdziesiąt lat Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego (1903 — 1953)

(f) MOSKWA (PAP). Prasa radziecka ogłosiła następujące tezy Wydziału Propagandy i Agitacji KC KPZR oraz Instytutu Marksa — Engelsa — Lenina — Stalina przy KC KPZR w związku z 50-leciem Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego (1903 — 1953):

Pięćdziesięciolecie otwarcia II Zjazdu Socjal-Demokratycznej Partii Robotniczej Rosji (SDPRR) — 30 lipca 1903 r. — jest znaczącą datą w życiu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, narodów naszego kraju, w historii całego międzynarodowego ruchu rewolucyjnego. Na Zjeździe tym założone zostały fundamenty bojowej, rewolucyjnej marksistowskiej partii klasy robotniczej, partii nowego typu, różniącej się zasadniczo od reformistycznych partii II Międzynarodówki. „Bolszewizm — pisał Lenin — istnieje jako kierunek myśli politycznej i jako partia polityczna od roku 1903”.

Na II Zjeździe uwieńczyła się walka z reformizmem, zwyciężyła idea utworzenia rewolucyjnej proletariackiej partii w Rosji. Na przestrzeni wielu lat, począwszy od lat dziewięćdziesiątych

ubiegłego stulecia, Lenin, wyznaczając jako wierny kontynuator nauki Marksa i Engelsa, twórczo rozwijając marksizm w nowych warunkach historycznych, podjął bezlitosną walkę przeciwko jawnym i zamaskowanym wrogom marksizmu, przeciwko wszelkim przejawom oportunistów w ruchu robotniczym, walkę o zorganizowanie i zespolenie sił proletariatu pod sztandarem rewolucyjnego marksizmu.

Partia bolszewicka, stworzona i wywsta przez geniusza rewolucji — Lenina, doprowadziła nasz naród do zwycięstwa Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej 1917 roku, zorganizowała dyktaturę proletariatu, dźwignęła wielomilionowe rzesze ludu pracującego naszej ojczyzny do świadomej historycznej twórczości, zapewniła zbudowanie społeczeństwa socjalistycznego i pewnie prowadzi naród ra-

dzieki naprzód, do komunizmu. Imię Lenina, wielkiego założyciela i genialnego wodza partii komunistycznej, jest nierozdzielnie związane z całą historią naszej partii, z powstaniem i rozwojem pierwszego w świecie państwa socjalistycznego — Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich. Imię Lenina stało się sztandarem mas pracujących całego świata w walce o sprawę pokoi, demokracji i socjalizmu, o świetlaną przyszłość narodów.

Swą ofiarną walkę o sprawę robotników i chłopów, o socjalizm, swą nieustraszoną działalność w dziedzinie rewolucyjnego przeobrażenia społeczeństwa. Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego zasłużyła na bezgraniczną miłość i zaufanie całego narodu radzieckiego. Masy pracujące ZSRR przekonały się na podstawie wieloletniego historycznego doświadczenia, że spośród wszystkich partii politycznych, które istniały w naszym kraju, tylko partia komunistyczna jest

partią prawdziwie ludową, wyrażającą żywotne interesy mas pracujących.

Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego przeszła chlubną, półwiekową drogę bohaterstwa, trudnych doświadczeń i epokowych zwycięstw. Zahartowana w bojach pod przewodnictwem genialnego Lenina, pod przewodnictwem ucznia i kontynuatora dzieła Lenina — wielkiego Stalina oraz ich współhonorowców, nasza partia komunistyczna jest dzisiaj czolową, kierowniczą i przewodnią siłą budującego komunizm społeczeństwa radzieckiego. Cała historia partii komunistycznej — to zwycięstwo triumfalne, niezwykłej nauki marksizmu-leninizmu. Przebieg historyczny doświadczenia Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego są źródłem natchnienia i przykładem dla komunistycznych i robotniczych partii wszystkich krajów w ich konsekwentnej walce o rewolucyjny przeobrażenia społeczeństwa.

organizacji proletariatu. Jako podstawowym orężem w jego rękach, bez którego niemożliwe jest zdobycie dyktatury proletariatu, zbudowanie socjalizmu i komunizmu.

Walka Lenina z elementami oportunistycznymi na Zjeździe w sprawach programowych i organizacyjnych przeprowadziła Imię podziału między rewolucyjną częścią SDPRR — bolszewikami, a częścią oportunistyczną — mieiszewikami.

Cały bieg wydarzeń historycznych od II Zjazdu SDPRR do zwycięstwa Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej potwierdził dobitnie, że partia komunistyczna stała się jedyną kierowniczą siłą rewolucyjną w kraju. Historia trzech rewolucji w Rosji dowiodła, że partia nasza w krótkim czasie (1903—1917) dokonała takiej gigantycznej pracy politycznej jaka — pod względem bogactwa doświadczenia, głębi opracowania teorii marksistowskiej oraz jej twórczego zastosowania w toku rewolucji — nie ma sobie równej na świecie, wykazała ona

reakcji stolicyńskiej, w warunkach srożących się represji caratu i terroru czarnoszczu, partia bolszewików zmieniła swe szeregi, wykorzystywała umiejętnie możliwości legalne i nielegalne dla zacieśnienia więzi z masami. Podczas gdy bolszewicy zmierzali do przygotowania nowej rewolucji, mieiszewicy, przeciwnie, oddalali się coraz bardziej od rewolucji, zmierzali do zlikwidowania nielegalnej rewolucyjnej partii proletariatu, stali się jawnymi likwidatorami. Pewna część bolszewików — zerwała z zasadami marksistowskimi i pchała partię na drogę przeobrażenia jej w izolowaną od mas organizację sekcjiarską, w szczególności zaś żądała odwołania posłów robotniczych z Dumy Państwowej. Tę część partii — „otzowistów”, jak ich wówczas nazywano — Lenin zdemaskował jako „likwidatorów na opak”. W ciężkich warunkach reakcji tylko bolszewicy-leninowcy dochowali wierności marksizmowi, wierności zasadom wysuniętym w programie partii i odparli wszystkie ataki przeciwników, którzy usiłowali rozbroić proletariacką rewolucyjną partię podwójnie i wypaczyć teoretyczny podstawy rewolucyjnego marksizmu. Jest ogromną zasługą Lenina, że w ostrych warunkach i rozwinął teoretyczny podstawy partii — materializm dialektyczny i historyczny, będący teoretycznym fundamentem komunizmu. Ideowy hart marksistowski-leninowski, właściwy pojmowanie perspektyw rewolucyjnej walki, podstawowe trzonki partii zespoleniemu trzonki Lenina obronie partii i zachowanie jej podstawowych kadry.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

I. Historyczne znaczenie II Zjazdu SDPRR

Partia marksistowska w Rosji powstała w przełomowym momencie międzynarodowego ruchu robotniczego, kiedy kapitalizm wkroczył w swe najwyższe i ostatnie, imperialistyczne stadium rozwoju, zaczął przetrzącać się w kapitalizm państwowy, gnijący i obumierający, kiedy rewolucja proletariacka stała się zagadnieniem bezpośredniej praktyki. Rosja była w tym okresie wężowym punktem wszystkich sprzeczności imperializmu. Interesy caratu rosyjskiego i imperializmu zachodniego jak najściślej splatły się ze sobą. W przededniu II Zjazdu partii Lenin pisał: „Historia postawiła obecnie przed nami najbliższe zadanie, które jest najbardziej rewolucyjne ze wszystkich najbliższych zadań proletariatu jakiegokolwiek innego kraju. Urzeczywistnienie tego zadania, obalenie najpotężniejszej osi reakcji nie tylko europejskiej, lecz również (mówimy obecnie powiadając) i azjatyckiej uczyniłoby z proletariatu rosyjskiego awangardę rewolucyjnego proletariatu międzynarodowego”. Określano to charakter, swoistość i międzynarodowe znaczenie narastającej w Rosji największej rewolucji ludowej. Historia ruchu marksistowskiego w Rosji sięga osiemdziesiątych lat ubiegłego stulecia, kiedy to w roku 1883 utworzona została z Plechanowem na czele grupa marksistowska „Wyzwolenie Pracy”. Ale grupa „Wyzwolenie Pracy” — „założyła jedynie teoretyczne podstawy socjaldemokracji i uczyniła pierwszy krok ku ruchowi robotniczemu”. Założeniem rewolucyjnej partii proletariatu w Rosji był leninowski petersburski „Związek Walki o Wyzwolenie Klasy Robotniczej” (1895), którego działalność zmierzała do jak najszerzego zespolenia marksizmu z ruchem robotniczym.

W marcu 1898 roku odbył się pierwszy Zjazd SDPRR, który proklamował utworzenie partii marksistowskiej w Rosji. Jednakże ruch marksistowski w Rosji po I Zjeździe nadal pozostawał w stadium poszczególnych, rozproszonych kółek i grup socjaldemokratycznych, nie związanych jednością bojowego programu marksistowskiego i scentralizowaną organizacją. Znaczną część kółek socjaldemokratycznych zwrana była przy tym rzą „ekonomizm” (oportunistyczny, który negował polityczną walkę klasy robotniczej i jej kierowniczą rolę).

W okresie II Zjazdu partii rozstrzygnął się niezwykle doniosły problem polityczny: jaką drogą pójdzie młody rosyjski ruch robotniczy — czy pod natchnieniem ideologii socjalistycznej pójdzie drogą odważnej, konsekwentnej walki rewolucyjnej, przeciwko caratowi i kapitalizmowi, walki o dyktaturę proletariatu, drogą, na którą

wzywali go Lenin, „iskrowcy”, bolszewicy, czy też stoczą się na drogę podporządkowania ideologii burżuazyjnej, reformizmu, przystosowania się do caratu i kapitalizmu, na tę drogę, na którą usiłowali wciągnąć ruch robotniczy mieiszewicy i ich poprzednicy „ekonomiści”.

Zwycięstwo ideologicznych zasad Lenina i leninowskiej „Iskra” na II Zjeździe partii miało niezwykle ważne znaczenie dla rozwoju naszej partii i rewolucji, dla całego międzynarodowego ruchu rewolucyjnego.

Dziesięciolecie, które poprzedziło II Zjazd partii, znamionowała w historii rosyjskiego ruchu robotniczego nieprzejmowana walka Lenina z liberalnym narodnictwem i „legalnym marksizmem”, z chałupnictwem i kółkami oportunistycznym „ekonomistów”, wstępujących przeciwko utworzeniu rewolucyjnej partii proletariatu, przeciwko wniesieniu socjalistycznej świadomości do żywołowego ruchu robotniczego.

Decydującą rolę w walce o partię marksistowską, w rozgromieniu „ekonomistów”, w połączeniu rozproszonych kółek socjaldemokratycznych, w przygotowaniu II Zjazdu SDPRR, odegrała organizowana przez Lenina ogólnorosyjska, marksistowska gazeta polityczna „Iskra”. Zgodnie z planem Lenina gazeta stała się ośrodkiem zjednoczenia sił partyjnych, skupiania i wychowywania kadry partyjnych, zespolania ich w ogólnorosyjską, bojową, scentralizowaną partię proletariacką o jasnym programie marksistowskim, rewolucyjnej taktyce, jednolitej woli i żelaznej dyscypliny. Ten leninowski plan utworzenia partii wywodził z palących zadań rewolucyjnej walki i w sposób mistrzowski ogólniał organizację doświadczenie marksistowskie. Zwycięstwo tego planu założyło fundamenty zwartej, bojowej, zahartowanej partii komunistycznej, która stała się wzorem dla międzynarodowego rewolucyjnego ruchu robotniczego. Zadania wzrastającego ruchu robotniczego w Rosji katowicznie wymagały twórczego rozwinięcia teorii marksistowskiej, trwałego zespolenia ruchu robotniczego z socjalizmem. Wielki kontynuator dzieła Marksa — Lenin — opracował ideologiczne podstawy partii marksistowskiej, wysoko podniósł znaczenie teorii rewolucyjnej. Lenin wykazał, że tylko partia, kierująca się przodującą teorią może spełnić rolę przodującego bojownika i prawdziwego wodza mas pracujących, podkreślił z całą mocą znaczenie zespolenia masowego ruchu robotniczego z naukowym socjalizmem.

Historyczne znaczenie II Zjazdu SDPRR polega na tym, że stworzył on w Rosji rzeczywiste marksistowską

partię, opartą na tych założeniach ideologicznych i organizacyjnych, które wysunęła i opracowała leninowska „Iskra”. Zjazd po raz pierwszy w dziejach międzynarodowego ruchu robotniczego przyjął program Marksa i Engelsa przyjęty rewolucyjny program, który wysunął jako główne zadanie walkę o dyktaturę proletariatu.

Lenin i jego zwolennicy, konsekwentni „iskrowcy”, prowadzili na Zjeździe nieubłaganą walkę z elementami oportunistycznymi, które usiłowali przeciwstawić się włączeniu do programu najważniejszej tezy marksizmu — o dyktaturze proletariatu. Lenin z całą stanowczością i nieprzejmowaniem obronił tezę o dyktaturze proletariatu. Włączenie przez Zjazd do programu partii punktu o dyktaturze proletariatu było historycznym zwycięstwem zwolenników Lenina.

Wysuwając zadanie walki o zwycięstwo dyktatury proletariatu, Lenin podkreślał ogromne znaczenie rewolucyjnej walki chłopstwa jako sojusznika klasy robotniczej i dopisał tegoż do programu partii włączenie rewolucyjno-demokratyczne postulaty w kwestii chłopskiej.

Lenin udzielił zdecydowanej odprawy bundowcom i socjaldemokratom polskim, którzy oponowali przeciwko włączeniu do programu punktu o prawie narodów do samookreślenia, obronił zasady internationalizmu proletariackiego.

Na II Zjeździe partii zażył wielkie idee walki rewolucyjnej, których Lenin bronił od pierwszych dni swej działalności politycznej. Podając krytykę jako niemożliwy do przyjęcia przygotowany przez Plechanowa projekt programu, z którego wypadła teza o dyktaturze proletariatu, Lenin podkreślał, że partia proletariatu rosyjskiego powinna mieć program „praktycznie walczącej partii”, a nie podręcznik akademicki. Dlatego też — wskazywał Lenin — partia „powinna w swym programie w sposób jak najbardziej nieudzielnie wysunąć swój akt oskarżenia przeciwko kapitalizmowi rosyjskiemu, wypowiedzieć wojnę kapitalizmowi rosyjskiemu”. Partia komunistyczna poszła tą drogą, drogą leninowską.

Revolucyjny program partii klasy robotniczej, uchwalony na II Zjeździe SDPRR, wyrażał zarówno najbliższe zadania proletariatu — na etapie rewolucji burżuazyjno-demokratycznej (program - minimum) jak i główne jej zadania, obliczone na zwycięstwo rewolucji socjalistycznej (program - maksimum).

Na II Zjeździe rozgorzała zacięta walka wokół organizacyjnych zasad struktury partii. Lenin i jego zwolennicy bronił zasadniczych tez marksistowskich o roli partii jako czolowego, świadomego, zorganizowanego oddziału klasy robotniczej, uzbrojonego w tenik rewolucyjną, w znajomości praw rozwoju społeczeństwa i walki klasowej, w doświadczeniu ruchu rewolucyjnego. Tylko taka partia... o wysokim stopniu świadomości i zorganizowania, zwarta i scentralizowana, ożywna jednolitą wolą, zdolna jest prowadzić klasę robotniczą do zwycięstwa i pomysłnie kierować jej walką o zdobycie władzy.

Mieiszewicy natomiast byli przeciwni walce o dyktaturę proletariatu i dlatego nie byli im, potrzebna bojowa partia rewolucyjnej społecznej. Mieiszewikom odpowiadał jedynie organizacja reformistyczna, nie ukształtowana organizacyjnie, układowa — typu oportunistycznych partii II Międzynarodówki. Z oportunistycznym programem (negowanie dyktatury proletariatu) rozdził się oportunistyczny organizacyjny (wyrzeczony) z scentralizowanej zdyscyplinowanej, bojowej, rewolucyjnej partii proletariatu).

W celu utrzymania jedności w partii — uczynił Lenin — niezbędna jest żelazna dyscyplina proletariacka, twarde normy życia partyjnego regulowane przez Statut, jednolitość obowiązujących wszystkich członków partii, zarówno przywódców jak i szeregowych. Ogromne znaczenie ma wysunięta przez Lenina na II Zjeździe teza o szczytnym mianie członka partii, o tym, że każdy członek partii jest odpowiedzialny za partię, a partia jest odpowiedzialna za każdego swego członka. Zadanie partii — wskazywał Lenin — polega na tym, aby „strzec nieugiętości, hartu, czystości naszej partii. Powinniśmy starać się podnosić miano i znaczenie członka partii coraz to wyżej i wyżej...”.

Twarde normy życia partyjnego, zasady kierownictwa opracowane przez Lenina przewidywały jak najszybsze przestrzeganie wytycznych Statutu partii, konsekwentną realizację zasad centralizmu demokratycznego, jak największe rozwinięcie aktywności szeregowych członków partii, kolektywne omawianie najważniejszych zagadnień życia partyjnego. Normalna działalność organizacji partyjnych i partii jako całości możliwa jest — jak uczył Lenin — tylko pod warunkiem ścisłego przestrzegania zasady kolegiatycznej kierownictwa, zabezpieczającej partię przed elementami przywódcości i jednostronności w podejmowanych decyzjach. Partia jest żywym, samodzielnym, nieprzerwanym rozwijającym się organizmem.

Program ten był bojowym dokumentem, którym kierowała się nasza partia aż do VIII Zjazdu (1919 r.).

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Wielka zasługa Lenina polega na tym, że w okresie rozwoju pierwszej rosyjskiej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej genialnie uzasadnił bolszewicką taktykę partii, taktykę klasy robotniczej, opracował polityczne (taktyczne) podstawy partii komunistycznej. Rozwinął on ideę hegemonii proletariatu w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej i wytknął, że w sytuacji historycznej, jaka się podówczas wytworzyła, koniecznym warunkiem zwycięstwa rewolucji jest sojusz klasy robotniczej i chłopstwa przy zachowaniu kierownictwa nad rewolucją robotniczej i chłopskiej.

Pięćdziesiąt lat Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

(1903 — 1953)

(dokończenie ze str. 2)

kraju półkolonialnego, zależnego od imperializmu światowego, i wyprowadziła narodziła na szeroki szlak nie-

spotykanych jeszcze w dziejach ludzkości przeobrażeń socjalistycznych.

Dla zorganizowania zwycięstwa takiej rewolucji jak Wielka Październikowa Rewolucja

Socjalistyczna, konieczna była partia uzbrojona w przodującą teorię rewolucyjną, bezgranicznie odważną i bohaterką, partia gotowa do wszelkich ofiar dla dobra ludu i ojczyzny, partia

zespólna najsłabszą więzią z szerokimi masami ludźmi pracy. Taką właśnie partią była partia komunistów, stworzona i wyprowadzona przez wielkiego Lenina.

tycznie, odzwierciedlającą wymogi rozwoju materialnego życia społeczeństwa, postawiała interesy narodu, występowała jako promotor i organizator energii rewolucyjnej, twórczości rewolucyjnej mas. Uogólniając przebogate doświadczenia budownictwa socjalistycznego w ZSRR i współczesnego międzynarodowego ruchu wyzwolitego, J. W. Stalin twórczo rozwinął naukę marksistowsko-leninowską w zastosowaniu do nowych warunków historycznych, w wielu dziedzinach wzbogacił teorię rewolucyjną nowymi tezami.

W całej swej polityce zagranicznej nasza partia kieruje się leninowskim wskazaniem o możliwości długotrwałego współistnienia pokojowej rywalizacji dwóch systemów — socjalistycznego i kapitalistycznego. Do rozgromienia głównych sił interwencji Lenin wskazywał: „Wywalczymy sobie warunki, w których możemy istnieć obok mocarstw kapitalistycznych, zmuszonych obecnie do nawiązywania z nami stosunków handlowych... Mamy nie tylko chwile wytchnienia — mamy nowy okres, kiedy podstawą naszego egzystencji międzynarodowej w sieci państw kapitalistycznych zostały wywalczono”.

Lenin, wślizgując się różni kierowicze. Nie wolno również zapominać, że wrogowie narodu, renegaci burżuazyjni agenci imperializmu międzynarodowego przybierając zresztą maskę komunistów usiłovali i będą usilowali przenikać do szeregów partii, aby prowadzić dywersyjną, wrogą działalność. Dlatego dalsze wzmacnianie czujności rewolucyjnej komunistów i całego ludu pracującego jest ważnym zadaniem polityczno-wychowawczej pracy organizacji partyjnych.

25 W warunkach stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu ogromnego znaczenia nabiera komunistyczne wychowanie mas pracujących. Nie wolno zapominać, że w naszym społeczeństwie nie zniknęły jeszcze bynajmniej przeżytki kapitalizmu ze świadomości ludzi. Nie jesteśmy również zabezpieczeni przed przenikaniem do nas obcych poglądów, idei i nastrojów ze strony otoczenia kapitalistycznego i ze strony ludzi zaradczych przeżytkami burżuazyjnymi, w tym przeżytkami nacjonalistycznymi. Partia komunistyczna stawia zadanie znacznego podniesienia poziomu całej pracy polityczno-wychowawczej wśród mas, wychowania komunistów i całego narodu w duchu niezłomnej wiary w niezycyżność wielkiej sprawy komunizmu, bezgranicznego oddania partii i ojczyźnie socjalistycznej.

III. Partia komunistyczna w walce o zbudowanie socjalizmu

13 Wielka Październikowa Rewolucja Socjalistyczna zapoczątkowała nową erę w dziejach ludzkości — erę upadku kapitalizmu, erę triumfu socjalizmu i komunizmu. Zwycięstwo rewolucji radzieckiej w Rosji znamionowało radykalny zwrot w losach ludzkości, w historii świata — zwrot od słabego kapitalistycznego świata do świata nowego, socjalistycznego.

Historia dowiodła, jak głęboko słusność miał Lenin. Po obronieniu dyktatury proletariatu w walkach z kontrrewolucją zewnętrzną i wewnętrzną, po rozgromieniu obcych interwencji i biogwardystów, partia rozwinęła gigantyczne budownictwo na gruncie nowej polityki ekonomicznej, skoncentrowała nieprzebrane siły twórcze ludu na realizacji leninowskiego planu budowy socjalizmu. Pod przewodnictwem partii komunistycznej masy pracujące naszego kraju wstąpiły na nieznaną dotąd szlak budowy socjalizmu, torując całej ludzkości drogę do wolnego i szczęśliwego życia.

dem, jeszcze ściślej związała się z szerokimi masami ludźmi pracy.

W dniach najcięższych prób wojennych, pokonując najpoważniejsze trudności i przeszkody na drodze do zwycięstwa, partia znów dowiodła, że jest jednolitą bojową organizacją nie znającą wahań i rozbieżności w swych szeregach.

Rozgromiwszy agresorów faszystowskich, naród radziecki, waleczna Armia Radziecka, pod przewodnictwem partii komunistycznej, obroniła wolność i niezależność ojczyzny, wywabili narody Europy i Azji od groźby niewoli faszystowskiej. W wyniku zwycięstwa socjalizmu nad faszyzmem w drugiej wojnie światowej wyrosły i okrzepły siły socjalizmu i demokracji, osłabły pozycje imperializmu i reakcji. Od systemu kapitalizmu odpadł szereg krajów Europy i Azji, w których ustalili się ustroj ludowo-demokratyczny. Ogromnym zwycięstwem sprawy socjalizmu i demokracji był triumf rewolucji ludowej w Chinach i utworzenie Chińskiej Republiki Ludowej. Niezmiernie wzmocniły się i okrzepły pozycje Związku Radzieckiego, poważnie wzrosł jego autorytet i jego wpływ na cały rozwój wydarzeń międzynarodowych.

19 Obecnie partia komunistyczna rozwiązuje niezmiernie doniosłe zadania budownictwa socjalistycznego, dalszego umocnienia wielonarodowego państwa socjalistycznego, nieustannego podnoszenia materialnego i kulturalnego poziomu życia wszystkich ludźmi radzieckimi. Mamy wszystko niezbędne do zbudowania społeczeństwa w pełni socjalistycznego. Niewyzerpane są bogactwa naturalne naszego kraju. Mamy potężny przemysł socjalistyczny, wszechstronnie rozwinięty w przemyśle ciężkim — główną podstawę ekonomiki socjalistycznej. Przemysł lekki i spożywczy ZSRR jest w stanie zaspokajać rosnące potrzeby mas pracujących miast i wsi. Nasze sołchozy i kolchozy wyposażone we współczesną produkcyjną technikę mają możliwość w szybkim tempie zwiększanie plony wszystkich roślin uprawnych i produktywność zwierząt gospodarskich stanowiących własność społeczną.

22 Nasza partia jest jedyną partią w kraju. Należy do niej niepodzielnie kierownictwo w społeczeństwie radzieckim. Sprawowanie kierownictwa przez partię komunistyczną — to decydujący warunek trwałości i niewzruszalności ustroju radzieckiego i wszystkich sukcesów naszego narodu. Równocześnie należy pamiętać, że monopolistyczne stanowisko naszej partii, w szczególności w warunkach otoczenia kapitalistycznego, zobowiązuje do wysokiej czujności rewolucyjnej wobec kłosa wroga klasowego. Do partii radzającej, jak niejednokrotnie ostrzegali

23 Cała półwiekowa historia Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego dowiodła ogromnej wagi zasad kierownictwa partyjnego i norm życia partyjnego opracowanych przez Lenina. Partia uczy skrupulatnego wprowadzania w życie tych praw budownictwa partyjnego, ścisłego przestrzegania naczelnych zasad kierownictwa partyjnego — kolegiałości kierownictwa, wprowadzania w życie wymogów Statutu partii. Konieczne jest wykorzystanie z praktyki propagandowej pracy partii niesłusznego, niemarksiowskiego oświelenia sprawy roli jednostki w historii, wyrażającego się w propagowaniu obcej duchowi marksizmu leninizmu idealistycznej teorii kultury jednostki. Kult jednostki jest sprzeczny z zasadą kolegiałości kierownictwa, prowadzi do pomniejszenia roli partii, jej ośrodka kierowniczego, do obniżenia aktywności twórczej mas partyjnych i narodu radzieckiego i nie ma nic wspólnego z marksistowsko-leninowskim pojmowaniem ogromnego znaczenia nadającego kierunek działalności naczelnymi instancjami i czołowych działaczy. Partia wychodzi z założenia, że tylko doświadczenie kolektywne, kolektywna mądrość Komitetu Centralnego, opierającego się na naukowej podstawie teorii marksistowsko-leninowskiej i na szerokiej inicjatywie kadr kierowniczych, zapewnia właściwe kierowanie partią i krajem, niewzruszoną jedność i zwartość szeregów partii, pomyslną budowę komunizmu w naszym kraju.

26 W dziedzinie polityki wewnętrznej partia uważa za jedno z najważniejszych swych zadań dalszą nieustanną troskę o maksymalne zaspokojenie stałe rosnących potrzeb ludźmi radzieckimi. Na gruncie wzrostu gospodarki narodowej stopnia życia ludźmi pracy w społeczeństwie socjalistycznym będzie nieustannie wzrastała, a ich potrzeby materialne i kulturalne zaspokajane będą coraz obficiej i wielostronniej.

14 Gdy dobiegała końca bohaterka praca partii i klasy robotniczej nad odbudową gospodarki narodowej, w całym swym ogromie stanęła sprawa perspektyw rozwoju naszego kraju. Jeśli w okresie II Zjazdu partii bolszewicy walczyli przeciwko mienszewicom o zwycięstwo linii rewolucyjnej w ruchu robotniczym, to obecnie, w warunkach zwycięskiej dyktatury proletariatu wyłonili się sprawa losów socjalizmu w ZSRR. Wyrzucił mienszewickie, wrogowie partii i narodu — trockiści, bucharinowie, nacjonalisci burżuazyjni — zajęli pozycję kapitulancji. Usilowali oni sprowadzić partię i kraj z drogi leninowskiej na drogę likwidacji zdobyczy rewolucji proletariackiej, na drogę odbudowy kapitalizmu. Partia komunistyczna pod kierownictwem Komitetu Centralnego, z wielkim kontynuowaniem dzieła Lenina — Józefem Stalinem na czele, rozgromiła zdradców i kapitulantów, obroniła leninizm i podjęła zdecydowanie drogę budowy socjalizmu w naszym kraju. Partia komunistyczna opierała się przy tym na obiektywnych prawach ekonomicznego rozwoju społeczeństwa, uwzględniała aktualne potrzeby rozwoju materialnego życia społeczeństwa, interesy narodu. Partia brała za punkt wyjścia leninowską tezę, że w kraju naszym jest pod dostatkiem wszystkiego, czego potrzeba do budowania społeczeństwa w pełni socjalistycznego.

15 W latach pięćdziesiąt przedwojennych naród radziecki pomyślnie zrealizował opracowany przez partię plan socjalistycznego uprzemysłowienia kraju i kolektywizacji rolnictwa. W rezultacie realizacji tego planu nasza ojczyzna dokonała gigantycznego skoku naprzód, przekształcała się z zacofanego kraju rolniczego w potężne mocarstwo socjalistyczne.

16 Jednym z najpoważniejszych sprawdzianów siły i żywotności naszego ustroju społecznego i państwowego była Wielka Wojna Narodowa Związku Radzieckiego. W dniach wojny partia była promotorem i organizatorem ogólnonarodowej walki przeciwko najeźdźcom faszystowskim. Dzięki swej pracy organizatorskiej partia skierowała ku wspólnemu celowi wszystkie wysiłki ludźmi radzieckimi, podporządkowała wszystkie siły i środki kraju sprawie rozgromienia wroga. Partia mobilizowała klasę robotniczą, chłopstwo, inteligencję do ofiarnej pokonywania trudności, budowała potężny entuzjazm pracy, oddała gospodarkę narodową w służbę frontowi, przekształciła kraj w jeden zwarty obóz bojowy. W latach wojny partia komunistyczna jeszcze bardziej zespólniła się z narodem, że „tylko ten zwycięży i utrzyma władzę, kto wierzy w naród, kto zanurzy się w źródle żywej twórczości ludowej”. (Lenin). Siła partii tkwi w jej nierozdzielnej więzi z narodem. Siła narodu tkwi w jego zespólnieniu wokół partii.

17 W latach powojennych naród radziecki musiał dokonać ogromnych wysiłków, aby zaleczyć ciężkie rany wojenne i zlikwidować następstwa wojny. Masy pracujące naszego kraju, natchnione i organizowane przez partię komunistyczną, w niebawłe krótkim czasie odbudowały gospodarkę narodową, pchnęły naprzód wszystkie gałęzie radzieckiej gospodarki, techniki i kultury.

18 Partia komunistyczna troszczy się nieustannie o zaspokojenie rosnących potrzeb materialnych i kulturalnych mas pracujących. Troska o zwiększenie czujności i zwartości partii, jak najsłabszej jednostki partii i narodu, świadectwem ożywiającej naszą partię niezłomnej woli doprowadzenia narodów naszego kraju do zwycięstwa komunizmu.

20 Partia komunistyczna troszczy się nieustannie o zaspokojenie rosnących potrzeb materialnych i kulturalnych mas pracujących. Troska o zwiększenie czujności i zwartości partii, jak najsłabszej jednostki partii i narodu, świadectwem ożywiającej naszą partię niezłomnej woli doprowadzenia narodów naszego kraju do zwycięstwa komunizmu.

21 Również w dziedzinie polityki zagranicznej główna troska partii polega na tym, aby zapewnić narodowi radzieckiemu możliwość pokojowej pracy, utrzymać pokój i nie dopuścić do nowej wojny. Partia komunistyczna uważa, że pokojowa polityka pokojowej pracy, utrzymać pokój i nie dopuścić do nowej wojny. Partia komunistyczna uważa, że pokojowa polityka pokojowej pracy, utrzymać pokój i nie dopuścić do nowej wojny. Partia komunistyczna uważa, że pokojowa polityka pokojowej pracy, utrzymać pokój i nie dopuścić do nowej wojny.

27 Potężnym narzędziem w walce o zbudowanie społeczeństwa socjalistycznego jest nasze państwo radzieckie, którego granitowe fundamenty złożył wielki Lenin. Partia komunistyczna stawia sobie za zadanie dalsze umocnienie wielonarodowego państwa radzieckiego, zacieśnienie sojuszu klasy robotniczej i chłopstwa, przyjaźni narodów, wszechstronne umocnienie aktywnej obrony naszej ojczyzny przed agresywnymi poczynaniami jej wrogów. Umocnienie państwa radzieckiego — to obowiązek patriotyczny i równocześnie święty obowiązek międzynarodowemu mas pracujących naszego kraju.

IV. Partia komunistyczna — organizująca i napędowa siła społeczeństwa radzieckiego budującego komunizm

18 Partia komunistyczna pomyślnie pełni rolę wodza i organizatora mas ludowych, ponieważ stanowi bojowy związek ludzi wspólnej idei — komunistów, zespólnych jednością poglądów, jednością działania i dyscypliny.

Cała działalność partii komunistycznej przepełniona jest głęboką wiarą w naród, w energię rewolucyjną mas pracujących. Partia nasza wychodzi z założenia, że robotnicy i chłopcy, twórcy wszystkich dóbr w życiu — to prawdziwi twórcy

Cała historia naszej partii to marksizm-leninizm w działaniu. Kierując się teorią marksistowsko-leninowską, znamościami obiektywnych praw ekonomicznych, partia komunistyczna opracowała politykę sprawdzoną naukowo i prak-

tycznie, odzwierciedlającą wymogi rozwoju materialnego życia społeczeństwa, postawiała interesy narodu, występowała jako promotor i organizator energii rewolucyjnej, twórczości rewolucyjnej mas. Uogólniając przebogate doświadczenia budownictwa socjalistycznego w ZSRR i współczesnego międzynarodowego ruchu wyzwolitego, J. W. Stalin twórczo rozwinął naukę marksistowsko-leninowską w zastosowaniu do nowych warunków historycznych, w wielu dziedzinach wzbogacił teorię rewolucyjną nowymi tezami.

22 Nasza partia jest jedyną partią w kraju. Należy do niej niepodzielnie kierownictwo w społeczeństwie radzieckim. Sprawowanie kierownictwa przez partię komunistyczną — to decydujący warunek trwałości i niewzruszalności ustroju radzieckiego i wszystkich sukcesów naszego narodu. Równocześnie należy pamiętać, że monopolistyczne stanowisko naszej partii, w szczególności w warunkach otoczenia kapitalistycznego, zobowiązuje do wysokiej czujności rewolucyjnej wobec kłosa wroga klasowego. Do partii radzającej, jak niejednokrotnie ostrzegali

23 Cała półwiekowa historia Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego dowiodła ogromnej wagi zasad kierownictwa partyjnego i norm życia partyjnego opracowanych przez Lenina. Partia uczy skrupulatnego wprowadzania w życie tych praw budownictwa partyjnego, ścisłego przestrzegania naczelnych zasad kierownictwa partyjnego — kolegiałości kierownictwa, wprowadzania w życie wymogów Statutu partii. Konieczne jest wykorzystanie z praktyki propagandowej pracy partii niesłusznego, niemarksiowskiego oświelenia sprawy roli jednostki w historii, wyrażającego się w propagowaniu obcej duchowi marksizmu leninizmu idealistycznej teorii kultury jednostki. Kult jednostki jest sprzeczny z zasadą kolegiałości kierownictwa, prowadzi do pomniejszenia roli partii, jej ośrodka kierowniczego, do obniżenia aktywności twórczej mas partyjnych i narodu radzieckiego i nie ma nic wspólnego z marksistowsko-leninowskim pojmowaniem ogromnego znaczenia nadającego kierunek działalności naczelnymi instancjami i czołowych działaczy. Partia wychodzi z założenia, że tylko doświadczenie kolektywne, kolektywna mądrość Komitetu Centralnego, opierającego się na naukowej podstawie teorii marksistowsko-leninowskiej i na szerokiej inicjatywie kadr kierowniczych, zapewnia właściwe kierowanie partią i krajem, niewzruszoną jedność i zwartość szeregów partii, pomyslną budowę komunizmu w naszym kraju.

26 W dziedzinie polityki wewnętrznej partia uważa za jedno z najważniejszych swych zadań dalszą nieustanną troskę o maksymalne zaspokojenie stałe rosnących potrzeb ludźmi radzieckimi. Na gruncie wzrostu gospodarki narodowej stopnia życia ludźmi pracy w społeczeństwie socjalistycznym będzie nieustannie wzrastała, a ich potrzeby materialne i kulturalne zaspokajane będą coraz obficiej i wielostronniej.

27 Potężnym narzędziem w walce o zbudowanie społeczeństwa socjalistycznego jest nasze państwo radzieckie, którego granitowe fundamenty złożył wielki Lenin. Partia komunistyczna stawia sobie za zadanie dalsze umocnienie wielonarodowego państwa radzieckiego, zacieśnienie sojuszu klasy robotniczej i chłopstwa, przyjaźni narodów, wszechstronne umocnienie aktywnej obrony naszej ojczyzny przed agresywnymi poczynaniami jej wrogów. Umocnienie państwa radzieckiego — to obowiązek patriotyczny i równocześnie święty obowiązek międzynarodowemu mas pracujących naszego kraju.

